

Arrest

nr. 160 769 van 26 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2016 heeft ingediend bij aangetekend schrijven om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 januari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2016 om 9.45 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J.-M. HAUSPIE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 oktober 2015 legt verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 6 oktober 2015 wordt een schorsing gedurende twee maanden voorzien door de Dienst Burgerlijke Stand. Op 25 november 2015 wordt zijn samenwoonstdossier geweigerd door de ambtenaar van burgerlijke stand te Brussel.

Aan verzoeker werd op 2 juni 2014, met kennisgeving op 2 juni 2014, een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit bevel is definitief en verzoeker heeft geen vrijwillig gevolg gegeven aan dit bevel. Ter terechtzitting bevestigen beide partijen dat verzoeker sedert dit bevel geen verblijfstitel heeft gekregen, ook geen voorlopige.

Op 13 november 2015 wordt aan verzoeker opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in, beroep hangende en gekend bij de Raad onder nummer X

Op 18 januari 2016 wordt aan verzoeker onder een bijlage 13septies bevolen het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en terugleiding naar de grens. Dit is de thans eerste bestreden beslissing.

Diezelfde dag wordt hem een inreisverbod van drie jaar opgelegd en ter kennis gegeven. Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid wat het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing betreft

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op wat betreft de eerste bestreden beslissing, omdat een eventuele nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten geen wijziging in verzoekers illegale verblijfstoestand zou aanbrengen en omdat het *in casu* om een herhaald bevel gaat.

Zij stelt:

“C. Exceptie van onontvankelijkheid – Gebrek aan belang voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding.

Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten o.m. in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing onder meer op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 3e van de Vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen. Bovendien is ook voldaan aan artikel 7, eerste lid, 3e van de Vreemdelingenwet, gezien verzoekende partij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Terwijl het daarenboven een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoekende partij reeds op 06.08.2008, 27.01.2009, 22.02.2009, 07.05.2009, 02.06.2014 een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van artikel 8 EVRM, doch uit de bespreking van het middel – waarnaar uitdrukkelijk verwezen wordt – blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen. In casu werd de aanvraag tot registratie van de wettelijke samenwoning immers geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand, nu uit onderzoek gebleken is dat het gaat om een schijnrelatie. Artikel 8 EVRM beschermt uiteraard geen schijnrelaties. Zodoende is er geen sprake van een schending van een hogere rechtsnorm.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het schorsingsberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang. “

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de tweede bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Aan verzoeker werden reeds verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten gegeven waaronder dit van 2 juni 2014. Verzoeker heeft tegen dit bevel geen beroep ingesteld zodat dit bevel definitief en uitvoerbaar is, wat partijen ter terechtzitting bevestigen. Ter terechtzitting erkent de raadsman van de verzoeker dat hij sedert dit bevel nooit, ook niet tijdelijk, in het bezit gesteld geweest is van een legale verblijfstitel. De uitvoerbaarheid van voormeld bevel staat los van de thans bestreden beslissing. Verzoeker kan bijgevolg nog steeds worden gerepatriëerd, mocht het thans bestreden bevel worden vernietigd. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep gericht tegen de bestreden beslissing niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang. Verzoeker reikt ter terechtzitting ook geen elementen aan waaruit blijkt dat het anders zou zijn. Hij heeft dan ook geen belang bij de schorsing van het bestreden bevel aangezien het voordien gegeven bevel om het grondgebied te verlaten nog van kracht is. De rechtstoestand van de verzoekende partij blijft dus zelfs in geval van een schorsing van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten ongewijzigd (*cf.* RvS 19 december 2006, nr. 166 090).

2.3. Te dezen dient echter te worden benadrukt dat het EVRM als hogere rechtsnorm primeert op de vreemdelingenwet. De Raad dient dan ook in het kader van de thans voorliggende betwisting de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (*cf.* RvS 13 december 2011, nr. 216.837). *In casu* wordt in het verzoekschrift de schending opgeworpen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De ontvankelijkheid van het ingesteld beroep hangt *in casu* dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing met artikel 3 en 8 van het EVRM.

2.4. Waar verzoeker een schending inroept van artikel 8 EVRM kan worden vastgesteld dat hij geenszins het bestaan van een duurzame relatie aantoonst met zijn partner. Het loutere samenwonen op zich, zelfs ondersteund door een wettelijke samenwoningverklaring die evenwel niet is aanvaard door de ambtenaar van burgerlijke stand, is geen bewijs van een duurzame relatie beschermd door artikel 8 EVRM.

Ook bij het verzoekschrift wordt geen enkel stuk ter staving van een oprechte relatie voorgelegd. De Raad herinnert eraan dat:

Artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en /of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd in de zin van het EVRM, vooraleer, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. *In casu* ontbreken dergelijke gegevens en werd al geoordeeld dat er geen wettelijke samenwoning kon aanvaard worden. Het verzoekschrift (en evenmin de stukken toegevoegd aan het verzoekschrift), verstrekt slechts vage niet concrete elementen over de relatie die verzoeker voorhoudt te hebben met diens partner. Het leven in gezinsverband toont nog geen beschermingswaardig gezin conform artikel 8 EVRM aan. Verzoeker laat na een voldoende hechte band met diens partner aan te tonen om van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM te kunnen spreken.

Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat verzoeker een door artikel 8 EVRM beschermingswaardig gezinsleven leidt met de partner met wie hij samenwoont. Het parket leverde een ongunstig advies betreffende de registratie van de wettelijke samenwoning wegens schijnsamenwoning. Dit advies is gesteund op een verhoor van verzoeker en diens voorgehouden partner dat stuitte op onwetendheid (bijvoorbeeld over de gezondheidsproblemen die verzoeker voorwendde te hebben en waarvoor hij een aanvraag had ingediend gesteund op artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet) en gebrek aan coherenties in de verklaringen van verzoeker en diens partner en de verklaring van de vorige partner van verzoeker die stelt dat het enige doel van de samenwoning het verkrijgen van een verblijf was voor verzoeker. Uit de verhoren blijkt tevens dat verzoeker zijn partner slechts leerde kennen in juli 2014, en in januari 2015 zouden zijn gaan samenwonen, dus recent.

Zelfs al zou er een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM kunnen aangenomen worden dient, teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Noch uit het administratief dossier, noch uit het middel blijkt dat er hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Nergens in het verzoekschrift wordt enige hinderpaal aangevoerd. Uit het verzoekschrift blijkt dat de partner van verzoeker van Finse nationaliteit is. Verzoeker toont niet aan dat zo er een beschermingswaardig gezin bestaat hij dit niet al daar kan voortzetten. Voorts kan niet ingezien worden waarom de bestreden beslissing dient melding te maken van de procedure voor de rechtbank van eerste aanleg aangaande de samenwoning nu dergelijke procedure de bestreden beslissing niet belet en de bestreden beslissing op afdoende wijze duidelijk maakt dat het samenwoningdossier werd geweigerd en dat bovendien zelfs de intentie te huwen nog geen automatisch recht op verblijf verstrekt. De bestreden beslissing wijst ook op noodzaak om de openbare orde te handhaven. Verzoeker houdt onterecht voor dat er geen afweging in het kader van

artikel 8 EVRM zou zijn geschied. De verzoeker maakt prima facie geenszins een schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

2.5. Derhalve is de door de verwerende partij opgeworpen exceptie gegrond en toont verzoeker geen actueel belang aan bij diens vordering.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

Het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing is onontvankelijk.

3. Onderzoek beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing

3.1. Het wordt niet betwist dat de vordering tijdig is ingesteld en uiterst dringend noodzakelijk is gelet op de vasthouding.

3.2. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 EVRM in samenlezing met de motiveringsplicht en voert hetzelfde middel aan gericht tegen de twee bestreden beslissing.

3.3. De Raad kan derhalve volstaan wat de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM betreft met te verwijzen naar hetgeen is uiteengezet onder punten 2.4.

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bij datum opgesomde bevelen, dat de openbare orde werd geschaad, dat de samenwonst door de ambtenaar van burgerlijke stand te Brussel niet werd aanvaard en er geen schending van artikel 8 EVRM voorhanden is.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Voor het overige volstaat de verwijzing naar punt 2.4.. *Prima facie* maakt de verzoeker geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk.

3.5. Derhalve heeft verzoeker geen ernstig middel aangevoerd. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3.6. Gelet op deze vaststelling dient de door de verwerende partij opgeworpen exceptie niet te worden beantwoord.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN